

[Victor Pürschel.]

etik, som vi altid har gjort os til Talsmænd for, er meget bedre egnet til at løse disse Spørgsmaal paa en Maade, der ikke vækker Utilfredshed hverken i Udlandet eller i Indlandet, bortset fra de fanatiske Frihandelsforkæmpere, som intet har lært og intet har glemt, og om hvem man med Sikkerhed kan sige, at de heller ikke vil lære noget i Fremtiden. Det er en fuldkommen Misforstaaelse, at Tolden, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch synes at mene, skulde vække større Utilfredshed i Udlandet end Valutarestriktionerne. Valutarestriktionerne er det Plankeværk, som ingen kan springe over — det er lige saa højt, som det man har sat op omkring de spanske Børn ude i Ordrup —, men Tolden er en Hindring, der kan overstiges, og den mindre Hindring møder naturligvis mindre Uvilje end den større.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle mere almindelige politiske Bemærkninger og først sige til det ærede Medlem Hr. Steen, at det fremgik jo ganske klart af hans Tale, at han ansaa det nære Samliv med Socialdemokratiet for noget kompromitterende for det Partis Rygte, som han tilhører, og derfor var han meget ivrig efter at faa fat i en Anstandsdame, som kunde overvære Seancerne, men jeg tror, det ærede Medlems Bestræbelser i den Henseende vil blive mødt med stor Kulde, i hvert Fald fra mit Partis Side. Vi er jo i den mærkelige Situation, at der fra forskellig Side i Udlandet rejses Tvivl om Danmarks uafhængige Stilling. Udenrigsministeren har beklaget sig derover, men der er dertil kun at sige, at naar Stillingen er en saadan, kan Regeringen i det store og hele takke sig selv derfor. Den højtærede Statsministers Tale i Lund var f. Eks. fortræffelig egnet til at benyttes til Mistænkeliggørelse af Danmarks Stilling. Der afvistes der paa ret haanlig Maade en Tanke, der for alle, der kender Nordens Forhold, baade dem, der hører til Norden, og dem, der staar uden for Norden, maatte staa som saa nærliggende, saa naturlig, at denne Afvisning var ubegribelig, og derfor søgte man naturligvis, da man ikke kunde finde Motiver i det, der var kendt af Offentligheden, efter andre Motiver. Jeg tror ogsaa, at de findes, men jeg tror ganske vist ikke, at de findes der, hvor Udlandet søger dem. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Regeringens Erklæring om, at den staar uafhængig, for saa vidt som et lille Land kan staa uafhængigt — det er naturligvis altid afhængigt af sine mægtige Naboer —, men derudover mener

jeg, at Regeringens Erklæring i den Henseende maa staa fuldstændig til Troende, men det forandrer ikke den Kendsgerning, at det er den højtærede Statsministers Udtalelser ved forskellige Lejligheder, der i første Række har givet Grundlag for denne Mistænkeliggørelse.

Den højtærede Udenrigsminister sagde, at han havde ikke sporet nogen Tilbøjelighed til et nordisk Samarbejde ud over det, som allerede finder Sted. Ja, jeg har nu ingen rigtig Tillid til den højtærede Udenrigsministers fine Næse paa dette Omraade, saa meget mindre som jeg tror, at den ikke bruges med Vilje til at finde noget. Jeg tror meget mere, at den højtærede Udenrigsminister er indstillet imod dette, og det er meget naturligt, fordi Grunden til, at man fra de andre nordiske Stater tager saa overmaade køligt paa denne Tanke, er jo i første Række den, at Danmark er en daarlig Makker. Det er i første Række dette, at Danmark har et Forsvar, som enhver maa erkende ikke er tilstrækkeligt, og for dette bærer den højtærede Udenrigsminister i første Række Ansvaret.

Der har dernæst været talt om Forholdet til Folkenes Forbund. Mere og mere udarter dette i Grunden til at blive en Diskussionsklub med Hr. Litvinof — jeg husker ikke, han har saa mange Navne, men han er formodentlig bedst kendt under Navnet Litvinof — som Forsanger. Saa har man ved Siden af en lille Sanitetsforretning, som vidst er overmaade fortjenstfuld, men som politisk er ganske betydningsløs. Men det Sammenbrud, der dér har fundet Sted, er jo fra første Færd forberedt af de nordiske Stater, som straks fra første Færd, som den højtærede Udenrigsminister har sagt det, ogsaa da han sidst havde Ordet, har stillet sig paa det Standpunkt, at de ønsker at forene Behagelighederne ved at være aktive og passive Medlemmer, passive Medlemmer, naar det drejer sig om at bære Byrderne, aktive Medlemmer, naar det drejer sig om at indkassere Fordelene, og da dette Standpunkt naturligvis er umiddelbart tiltalende for de allerfleste, er det ogsaa efterhaanden blevet indtaget af en hel Række af Stater med det sikre Resultat, som maatte kunne forudses, at alle blev passive Medlemmer, ingen fik noget ud af det, og nu staar man saa i den Situation, at Hr. Litvinof, der har været den kraftigste Forhaaner af dette Folkeforbund, han indtræder i det og bliver pludselig med en Ublufærdighed, der søger sin Lige i Verdenshistorien, den mest brændende Elsker af alt det, han tidligere har forhaanet, og saa gør han sig til Talsmand for den